

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2118	Κυριακὴ ΙΔ' Ματθαίου (Ματθ. 22,1-14) 2 Σεπτεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔχεις ἔνδυμα γάμου;

«Ἐταῖρε (=φίλε), πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;» (Ματθ. 22,12)

Μὲ γάμο βασιλικό, ἀγαπητοί μου, παρομοιάζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν «**βασιλεία τῶν οὐρανῶν**» (Ματθ. 22,2). Καὶ τὴν παρομοιάζει ἔτσι, γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀνέκφραστη **χαρὰ** ποὺ θὰ αἰσθανθοῦν ὅσοι θ' ἀξιωθοῦν νὰ παρακαθήσουν στὴν πνευματικὴ τράπεζα τῶν θείων γάμων.

Ὅπως δηλαδὴ σὲ ἓνα γάμο, καὶ μάλιστα γάμο πλούσιο καὶ βασιλικό, τὰ πάντα εἶνε εὐφρόσυνα καὶ ἡ χαρὰ λάμπει στὰ πρόσωπα τῆς νύφης, τοῦ γαμπροῦ, τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, κατὰ παρόμοιο τρόπο κι ὅταν ἡ **Ἐκκλησία**, «**ὡς νύμφη κεκοσμημένη τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς**» ποὺ λέει ἡ Ἀποκάλυψις, σὰν νύμφη στολισμένη γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς (Ἀπ. 21,2), θὰ τελέσῃ τοὺς γάμους τῆς μετὰ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦν Χριστόν, ποὺ εἶνε ὁ οὐράνιος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ **θὰ ἐνωθῇ πλήρως καὶ αἰωνίως πλέον μετὰ τὸ Θεὸ** στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τότε, ὦ τότε, τὰ πάντα θὰ εἶνε εὐφρόσυνα καὶ ἡ χαρὰ ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων θὰ εἶνε ἀπερίγραπτη. Τὸ γεγονός αὐτό, οἱ γάμοι τῆς Ἐκκλησίας, θὰ εἶνε, σὲ χαρὰ καὶ μεγαλοπρέπεια, **τὸ ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ χαρμόσυνα γεγονότα** τῆς ἱστορίας. Μπροστὰ σ' αὐτὸ καὶ οἱ μεγαλοπρεπέστεροι γάμοι τοῦ πιὸ ἐνδοξοῦ βασιλιᾶ τῆς γῆς θὰ φαίνωνται σὰν ἓνα τιποτένιο χαλίκι μπροστὰ σὲ ἓνα σωρὸ ἀπὸ πολύτιμους λίθους ἀμύθητης ἀξίας, σὰν μιὰ σκιὰ μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, σὰν μιὰ σταγόνα μπροστὰ σ' ἓναν ἀπέραντο ὠκεανό.

Στοὺς γάμους αὐτοὺς, ἀγαπητοί μου, στὴ χαρὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὁ **«βασιλεὺς»** τοῦ σύμπαντος, ὁ **Θεός**, κάλεσε καὶ καλεῖ **ὅλους τοὺς ἀνθρώπους**, Ἰουδαίους καὶ ἔθνικούς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μεγάλους καὶ μικρούς. Τοὺς κάλεσε καὶ τοὺς καλεῖ μετὰ γε-

νικὲς καὶ εἰδικὲς **προσκλησεις**, καὶ μάλιστα κατ' ἐπανάληψιν. Καὶ **πῶς οἱ καλεσμένοι ἀνταποκρίνονται**; Πολλοί, ὅπως π.χ. οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, **περιφρονοῦν** τὴν πρόσκλησι· πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀπὸ κάθε φυλὴ καὶ γλῶσσα, ἀπὸ κάθε αἰῶνα καὶ ἐποχὴ, ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ τάξι καὶ κατάστασι, **δέχονται** τὴν πρόσκλησι, προσέρχονται στὴν Ἐκκλησία, βαπτίζονται καὶ γίνονται Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι. Δὲν εἶνε λίγοι· εἶνε πλῆθος μεγάλο. Ὅλοι αὐτοὶ ἔχουν ἔλθει καὶ περιμένουν στὴν αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, πότε θὰ φτάσῃ ἡ ὥρα τῆς τελέσεως τῶν γάμων, νὰ δοῦν ἔκθαμβοι τὴ Νύμφη καὶ τὸ Νυμφίο, ν' ἀκούσουν μετὰ ἀγαλλίασι τὴ θεσπέσια μουσικὴ, καὶ νὰ παρακαθήσουν τρισευτυχισμένοι σ' ἐκεῖνο τὸ **γαμήλιο τραπέζι**, ἀπ' τὸ ὁποῖο **δὲν θὰ λείψῃ τίποτε μὰ τίποτε** ἀπὸ ὅ,τι θὰ εὐφράνη τὴν καρδιά ὄλων τῶν συνδαιτυμόνων· γιὰτὶ ἐκεῖ, πραγματικὰ καὶ ὄχι φανταστικὰ ὅπως στὴν ἀρχαία μυθολογία, θὰ ὑπάρχῃ τὸ **«νέκταρ»** καὶ ἡ **«ἀμβροσία»**. Ὅλα εἶνε ἔτοιμα. Λίγες στιγμὲς ἀπομένουν· ὅπου νὰ ἔνε θὰ σημάνῃ ἡ καμπάνα, θὰ φανῇ ὁ Νυμφίος, θ' ἀνοίξῃ ἡ πύλη, θὰ περάσουν ὅλοι μέσα, καὶ θ' ἀρχίσῃ ἡ χαρμόσυνη τελετὴ.

Ἐκεῖ θὰ εἶνε ἡ **πλήρης εὐτυχία**. Εὐτυχισμένα τὰ μάτια ποὺ θὰ δοῦν τὸ θέαμα τῶν γάμων, εὐτυχισμένα τὰ αὐτιά ποὺ θ' ἀκούσουν τὸν γλυκὺ διάλογο Νύμφης καὶ Νυμφίου!

Ἐκεῖνο ποὺ ἀπαιτεῖται βέβαια ἀπὸ κάθε καλεσμένο εἶνε μόνο **νὰ παρευρεθῇ ἐκεῖ εὐτρεπισμένος**, κόσμιος, καθαρός. Δὲν ταιριάζει σὲ τέτοιο τραπέζι νὰ παρακαθῆσῃ κανεὶς μετὰ τοῦ ρούχα τῆς δουλειᾶς, μετὰ τὴν ῥάκη τῆς καθημερινῆς βιοπάλης· ἐκεῖ θὰ φορέσῃ **ὅ,τι πιὸ καλὸ ἔχει**. Δὲν ἐννοῶ φορεσιᾶς ἐξεζητημένους καὶ τουαλέττες προκλητικὰς, ὅπως δυστυχῶς βλέπουμε σήμερα στοὺς γάμους· ἡ περιβολὴ

αυτή αντί να τιμᾶ ἀτιμάζει τὴν εὐπρέπεια τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου. Ἐννοῶ **ἐμφάνισι σεμνή, ἱεροπρεπῆ** φροντισμένη ἀλλ' ὄχι φανταχτερή, ἐπίσημη ἀλλὰ ἀπέριπτη. Μὲ καταλαβαίνετε τί ἐννοῶ.

Ἄλλὰ τί βλέπω; Νά τώρα ὁ Βασιλεὺς, προτοῦ ν' ἀρχίσῃ τὸ γαμήλιο τραπέζι, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς ὑπασπιστάς του, ἔρχεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν αἴθουσα ὅπου ἔχουν συγκεντρωθῆ οἱ καλεσμένοι. Παρατηρεῖ νὰ δῆ, ἂν ἔχουν ὅλοι **«ἐνδυμα γάμου»**, τὴν κατάλληλη φορεσιά πού ἐπιβάλλεται σὲ τέτοια τελετή. Καὶ αἴφνης τὸ βλέμμα τοῦ Ἄρχοντα ἀγριεύει, γίνεται ὀργίλο, καθὼς πέφτει ἐπάνω σὲ ἓνα προσκεκλημένο πού ὅπως φαίνεται δὲν κατάλαβε πού βρίσκεται. Αὐτὸς **προσηλθε στὸ τραπέζι ὅπως ἦταν κάθε μέρα**· δίχως ν' ἀλλάξῃ ροῦχο, δίχως νὰ πλυθῆ, δίχως νὰ φροντίσῃ νὰ καθαριστῆ καὶ νὰ ἐμφανισθῆ φορώντας κάτι εὐπρεπές. Ἡ φορεσιά του ἦταν τελείως ἀταίριαστη καὶ ἡ ἐμφάνισί του ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ λαμπροστολισμένα πρόσωπα καὶ τὸ ἀστραφτερὸ περιβάλλον, ἦταν μιὰ παραφωνία μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἁρμονία. Γι' αὐτὸ ὁ προσκεκλημένος αὐτός, πού δὲν εἶχε **«ἐνδυμα γάμου»**, ἐλέγχεται ἀπὸ τὸν Βασιλέα γιὰ τὴν ἀναίδειά του. Τὸν διώχνει ἔξω ἀπ' τὰ ἀνάκτορα λέγοντάς του· **«Ἐταῖρε, πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου;»**· πῶς μπῆκες, φίλε, ἐδῶ μέσα χωρὶς νὰ ἔχῃς ροῦχο γιὰ γάμο (ἐ.ἀ. 22,12). Κι αὐτὸς τί νὰ πῆ· βουβαίνεται, δὲν ἔχει τί ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ ὄχι μόνο τὸν διώχνει ἀλλὰ καὶ τὸν τιμωρεῖ, τὸν φυλακίζει, γιατί προσέβαλε τὸν Ἄρχοντα. Ὡ τὸν δύστυχο! Τώρα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, πού φρόντισαν νὰ ἔχουν **«ἐνδυμα γάμου»**, θὰ πανηγυρίζουν καὶ θὰ εὐφραίνωνται, αὐτὸς θὰ στέκεται μακριὰ καὶ θ' ἀναστενάξῃ, γιατί ὄχι μόνο ἔχασε τὴν χαρὰ ἀλλὰ καὶ κλείστηκε στὴ φυλακή.

Ποῖός εἶνε, ἀγαπητοί μου, ὁ καλεσμένος αὐτός; καὶ **ποιό εἶνε τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου**; Καλεσμένος εἶνε ὁ Χριστιανὸς ἐκεῖνος πού ἐκλήθη μὲν στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, βαπτίσθηκε, ἔγινε δεκτὸς στὴν Ἐκκλησία –καὶ οἱ θύρες τῆς ἦταν πάντα γι' αὐτὸν ἀνοιχτές–, δὲν φρόντισε ὅμως νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου. Καὶ ἐνδυμα τοῦ γάμου ἐννοεῖ ἡ παραβολὴ τὸν **ἅγιο βίο**, τὴν ἀγία ζωὴ, πού κάθε βαπτισμένος πρέπει νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Διότι δὲν ἀρκεῖ πρὸς σωτηρίαν μόνο ἡ πίστις· ἀπαιτεῖται καὶ ὁ βίος, ὁ ὀρθὸς καὶ καθαρὸς καὶ ἅγιος, πού θ' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ πίστις εἶνε βεβαία καὶ ἀληθινή.

Λοιπὸν, ἀδελφέ μου· σὲ κάλεσε ὁ Κύριος στοὺς γάμους; δέχθηκες τὴν πρόσκλησι; πίστεψες σ' αὐτόν; βαπτίσθηκες; ἀνοιξαν οἱ θύρες τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Οἴκου τοῦ Θεοῦ; σὲ ὑποδέχθηκαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ μὲ τὶς τιμὲς τοῦ τέκνου τοῦ Θεοῦ; Ἔγιναν ὅλα αὐτά; Λοιπὸν **δόξαζε** γιὰ τὶς εὐεργεσίες αὐτὲς τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος σ' ἐσένα, περιπλανώμενο στὰ τρίστρατα τῆς ἁμαρτίας, ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ σὲ καλέσῃ στὰ Ἀνάκτορά του. Ἄλλὰ **καὶ τίμησε** τὸ Θεό· φέρε ἐνώπιόν του ἔργα ἄξια τῆς κλήσεώς σου· προσπάθησε στὸ ἐξῆς ὅλη ἡ ζωὴ σου νὰ μοιάζῃ μὲ ἓνα λαμπρὸ ἐνδυμα, στὸ ὁποῖο νὰ μὴ φαίνεται εἰ δυνατόν καμμία κηλίδα. Καὶ ὅπως ἡ βασιλικὴ νύφη δὲν περιμένει τὴν τελευταία στιγμή νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν νυφικὴ στολή, ἀλλὰ ἐτοιμάζεται ἐγκαίρως, ἔτσι κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ ἄς ἐργασθοῦμε νὰ κάνουμε λαμπρὴ τὴ στολή τῆς ψυχῆς μας. Γι' αὐτὸ ἄς προμηθευθοῦμε ὅλα τὰ νήματα τῶν ἀρετῶν (τῆς ταπεινώσεως, τῆς ὑπομονῆς, τῆς πραότητος, τῆς σωφροσύνης, τῆς ἐλεημοσύνης, τῆς ἀγάπης) καὶ ἄς καθήσουμε στὸν ἀργαλειὸ τῆς θείας χάριτος, γιὰ νὰ ὑφάνουμε τὸ ὕφασμα ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κατασκευάσουμε τὸ ἐνδυμα τῆς ψυχῆς μας, **«τὸ ἐνδυμα γάμου»**, καὶ νὰ μὴ βρεθοῦμε τὴν ἡμέρα ἐκείνη μὲ ἀκαθάρτη στολή.

* * *

Ζοῦμε, ἀγαπητοί μου, σὲ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ὁ κόσμος ἔχει δώσει μεγάλη σημασία στὴν **ἐξωτερικὴ ἐμφάνισι**, τὸν στολισμὸ τοῦ σώματος. Οἱ πολλοὶ ἀσχολοῦνται καὶ φροντίζουν πῶς νὰ στολιστοῦν ὠραιότερα, πῶς νὰ κάνουν μεγαλύτερη ἐντύπωσι στὸν κόσμον· νὰ τί σκέπτονται πολλοὶ καὶ πολλές. Καὶ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, τὸν ἐξωτερικὸ στολισμὸ, ξεοδεύονται καθημερινῶς ἑκατομμύρια καὶ δυσσεκατομμύρια. Ἄλλὰ δυστυχῶς μέσα στὴν μέριμνα αὐτὴ τοῦ τί θὰ ντυθοῦμε, **«τί περιβαλλόμεθα;»** (Ματθ. 6,31), λησμονήσαμε τὸ οὐράνιο ἐνδυμα, τὸ ἐνδυμα τῆς ἀρετῆς, τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου. Γι' αὐτὸ τὸ ἐνδυμα, πού δὲν φθείρεται ποτέ κ' εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴν παράστασί μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πολὺ λίγοι τώρα ἐνδιαφέρονται!

Εἴθε μεταξὺ αὐτῶν τῶν λίγων νὰ εἴμαστε κ' ἐμεῖς, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε τότε σὲ δύσκολη θέσι καὶ νὰ μὴ δοκιμάσουμε τὴν ὀδυνηρὴ ἐκπληξι πού αἰσθάνθηκε ὁ προσκεκλημένος τῆς παραβολῆς ὅταν ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου νὰ τοῦ λέῃ· **«Ἐταῖρε (=φίλε), πῶς εἰσηλθες ὧδε μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου;»**.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο πού δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 219/21-8-1939, σ. 91-92). Μεταγλωττίσας στὴν ὀμιλουμένη σήμερα καὶ ἐλάχιστη ἀνάπτυξις 7-8-2018.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σὺλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 691 ²	Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως (Ἰω. 3,13-17) 9 Σεπτεμβρίου 2018 (1999)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἀπέθανε γιὰ μᾶς!

«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16)

Ψάχνοντας, ἀγαπητοί μου, στὸ μάταιο αὐτὸ κόσμον βρῆκα ἓνα μυστικὸ βουνό, καὶ σᾶς προσκαλῶ ὄλους, νὰ ῥηθῆτε σ' αὐτὸ μὲ τὰ τσαπιά καὶ τὶς ἀξίνες σας νὰ σκάψετε. Σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι **θα βρῆτε θησαυρὸ** μεγάλο.

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ θησαυρός; Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ βουνό, μὲ τὰ **κοιτάσματα χρυσοῦ**;

Εἶνε ἓνα μικρὸ βιβλίο. Εἶνε **ἡ ἀγία Γραφή**. Αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶνε γεμάτο χρυσάφι. Ἀπ' αὐτὸ θα πάρω γιὰ νὰ σᾶς δώσω **ἓνα χρυσὸ νόμισμα**. Ἐγὼ ὁ φτωχὸς θα σᾶς δώσω ἓνα πεντόλιρο. Ἄν τὸ κρατήσετε στὰ χέρια σας, ἂν τὸ βάλετε στὰ σπίτια σας, ἂν τὸ θέσετε σὲ κίνηση, ἂν τὸ ἐξαργυρώσετε, ἂν δηλαδὴ τὸ ἐφαρμόσετε, σᾶς λέγω, ὅτι καὶ ὁ πιὸ φτωχὸς θα γίνῃ πλούσιος.

—Μὰ ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ **πεντόλιρο**;

Εἶνε τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16).

Αὐτὸ τὸ ῥητό, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὠκεανὸς ἀπὸ **θεῖα καὶ οὐράνια νοήματα**. Θα σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε λίγη ὑπομονὴ γιὰ νὰ ἀκούσετε μία ἀνάλυσί του.

Τὸ ἐπαναλαμβάνω: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον».

«**Ἠγάπησε**», λέει. Ποιὸς «ἠγάπησε»; «**Ὁ Θεὸς ἠγάπησε**». Ποιὸν ἠγάπησε; «**Τὸν κόσμον**».

Ἐχουμε ἀποδείξεις πολλές, ποὺ δείχνουν, ὅτι **ὁ Θεὸς** ὄχι μόνο δημιούργησε τὸ σύμπαν ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ **ἐνδιαφέρεται** γιὰ τὰ πλάσματά του, κατ' ἐξοχὴν δὲ **γιὰ** τὸ ὑπεροχώτερο πλάσμα του **τὸν ἄνθρωπο**. Ὅλη

ἡ φύσι γύρω μας, τὸ ὄξυγόνο, τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια, οἱ θάλασσες, τὰ πουλιὰ ποὺ κελαῖδοῦν, τὰ ζῶα ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, τ' ἀστέρια, ὅλα δείχνουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἐφτείαξε ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο. **Τοῦ ἔδωσε** μάτια νὰ βλέπη, πόδια νὰ περπατᾷ, χέρια νὰ ἐργάζεται: τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ τελειότερο ἐργαλεῖο καί, ἂν δὲν εἶχε χέρι ὁ ἄνθρωπος, δὲν θα ἔκανε τίποτε. Τοῦ ἔδωσε αὐτιά γιὰ νὰ ἀκούη. Τοῦ ἔδωσε καρδιά γιὰ νὰ ἀγαπάη. Τοῦ ἔδωσε μιὰ συνείδησι μέσα του ποὺ τοῦ λέει ἄλτ! Τοῦ ἔδωσε φαντασία καὶ μνήμη. **Τὸν ἔκανε** «κατ' εἰκόνα» του καὶ «καθ' ὁμοίωσιν» (Γέν. 1,26). Τὸν ἔκανε ἓνα **μικρὸ θεὸ** ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἔβαλε πάνω στὴ γῆ, ποὺ εἶνε ἓνας μικρὸς παράδεισος. Διότι τὰ ἄλλα ἀστέρια, εἶνε σὰν τὰ ξερονήσια.

Ἄνθρωπε ἀχάριστε, γιατί δὲν γονατίζεις νὰ πῆς ἓνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό; Ἐδῶ ἓνα σκύλο ἔχεις, τοῦ πετᾷς ἓνα κόκκαλο καί, ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σοῦ πῆ εὐχαριστῶ, σοῦ κουνάει τὴν οὐρά. Κ' ἐσύ, ἄνθρωπε, ποὺ ὁ Θεὸς ἀνοίγει τὸ χέρι του καὶ σοῦ σκορπᾷ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, **δὲν λὲς ἓνα εὐχαριστῶ**;...

Τώρα ὁμως, ἀδελφοί μου, θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας **στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο**.

Καὶ ἂν ἀκόμα ὑποθέσουμε ὅτι δὲν ἔτρεχαν ποτάμια, δὲν φύτρωναν δέντρα, δὲν κελαῖδοῦσαν ἀηδόνια, δὲν ἔβοσκαν ἀρνάκια, δὲν φώτιζε ἥλιος, δὲν ἔλαμπε φεγγάρι, δὲν ἔβγαιναν ἀστρο, ἔφτανε, ἀδελφοί μου, ἓνα καὶ μόνο γιὰ νὰ μᾶς κάνη νὰ γονατίσουμε καὶ νὰ ποῦμε: Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε. Ποιὸ εἶν' αὐτό, ποὺ εἶνε ἀνώτερο ἀπὸ τὰ ποτάμια, ἀνώτερο ἀπὸ τὸ φεγγάρι καὶ τὸν ἥλιο, ἀνώτερο ἀπ' ὅλα; Ποιὸ εἶν' αὐτό, ποῖα εἶνε ἡ μεγαλειώδης **ἀπόδειξις ὅτι «ὁ Θεὸς εἶνε ἀγάπη»** (Α' Ἰω. 4,16);

Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις εἶνε ὁ **σταυρὸς τοῦ Κυρίου**.

Θά ᾿θελα νά ᾿χα γλῶσσα ἀγγέλου, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω, ὅτι **ἡ μεγαλύτερη εὐεργεσία** εἶνε ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου. Ἐνα μόνο παράδειγμα θὰ σᾶς πῶ, γιὰ νὰ σᾶς δώσω μιὰ ἀμυδρὰ ἰδέα τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ κάποια πόλι τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ **τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς**, ὑπάρχει ἀκόμα ἕνας σταυρὸς, καὶ πάνω στὸ σταυρὸ εἶνε γραμμένο τὸ ὄνομα ἑνὸς νέου ποὺ σκοτώθηκε. Κι ἀπὸ κάτω εἶνε γραμμένες οἱ λέξεις «Ἀπέθανε δι' ἐμέ».

Τί συνέβη; Ἐπιασαν οἱ Γερμανοὶ μερικοὺς ἄντρες, τοὺς ξεχώρισαν, τοὺς ἔβγαλαν ἔξω, καὶ εἶπαν· **Αὐτοὶ θὰ ἐκτελεσθοῦν**. Τοὺς ἔβαλαν στὴ σειρὰ καὶ τοὺς μέτρησαν. Ἐτοίμασαν τὰ ὄπλα τους, καὶ ὁ Γερμανὸς ἀξιωματικὸς, ἀδίστακτος, ἦταν ἔτοιμος νὰ διατάξη πῦρ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔρχεται κάποιος τρέχοντας –ὑπάρχει **ἀγάπη** στὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει μόνο μῖσος· δὲν εἶνε παραμῦθι αὐτὸ ποὺ σᾶς λέω, εἶνε γεγονός–, πλησιάζει καὶ πέφτει στὰ πόδια τοῦ Γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ λέγοντας·

–Σὲ παρακαλῶ. Τὸν βλέπεις ἐκεῖνον, ποὺ εἶνε ἐκεῖ στὴ γραμμὴ καὶ πάει γιὰ ἐκτέλεσι; Εἶνε προστάτης οἰκογενείας. Ἔχει μάνα, ἔχει γυναῖκα, ἔχει παιδιά. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμον. Σὲ παρακαλῶ, διῶξ' τον αὐτόν, καὶ **νὰ μῶ ἐγὼ στὴ θέσι του**. Νὰ σκοτωθῶ ἐγὼ, γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτός. Δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς τίποτε. Δεκαπέντε σοῦ εἶπαν νὰ ἐκτελέσῃς, δεκαπέντε θὰ ἐκτελέσῃς. Βάλε με ἐμένα μέσα.

Ὁ Γερμανὸς συγκινήθηκε.

–Ἄντε, τοῦ λέει, πήγαινε μέσα.

Καὶ **διατάζει τὸν ἄλλο νὰ φύγῃ**.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε ὁμοβροντία. **Σκοτώθηκε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ ἀθῶος**.

Ὁ ἄλλος, ποὺ γλύτωσε τὴ ζωὴ του χάρις στὴν αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσία τοῦ φίλου του, πῆγε καὶ μάζεψε τὸ ἄψυχο κορμί του. Τὸ φιλοῦσε καὶ τὸ ἔβρεχε μὲ δάκρυα. Τὸ ἔθαψε στὸ νεκροταφεῖο, καὶ πάνω στὸ σταυρὸ ἔγραψε τὸ ὄνομά του, κι ἀπὸ κάτω τὰ λόγια· «Ἀπέθανε δι' ἐμέ», **πέθανε γιὰ μένα**.

Μὲ καταλάβετε; μὲ νιώσατε;

Θαυμάζετε καὶ συγκινεῖσθε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ φίλου; Ἄχ, ἀδελφοί μου, **αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανε ὁ Χριστός**. Ἐμεῖς ὅλοι μας ἤμαστε ἄξιοι τιμωρίας καὶ θανάτου. Δὲν θὰ ᾿πρεπε νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς αὐτὰ ποὺ ἔπαθε ἐπάνω στὸ σταυρὸ, ὄχι. Ὅχι τὰ δικά του χέρια, ποὺ ἦταν ἀμόλυντα, ἀλλὰ τὰ δικά μας βρωμερὰ χέρια, ποὺ κάνουν τοῦ κόσμου τὶς ἀτιμίες, αὐτὰ ἔπρεπε

νὰ καρφωθοῦν ἐπάνω στὸ σταυρὸ. Ὅχι τὰ δικά του ἀμόλυντα καὶ πανάχραντα πόδια, ἀλλὰ τὰ δικά μας πόδια, ποὺ τρέχουν ὅπου εἶνε τοῦ διαβόλου τὸ θέλημα, αὐτὰ ἔπρεπε νὰ καρφωθοῦν. Ἡ δική μας γλῶσσα, ποὺ βγάζει βόρβορο καὶ λάσπη, ἔπρεπε νὰ ποτιστῇ μὲ ὄξος καὶ χολή, καὶ ὄχι ἡ γλῶσσα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶπε τὰ ὠραιότερα λόγια. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ κεντηθῇ ἡ πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἡ δική μας καρδιά. Καὶ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι ὄχι στὸ κεφάλι τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ στὸ δικό μας κεφάλι ἔπρεπε νὰ τεθῇ.

Τὰ ἔπαθε ὁ Χριστὸς ὅλα αὐτὰ γιὰ μᾶς. Μπήκε στὴ θέσι ὄλων μας. **Ἔγινε ὁ ἀντικαταστάτης μας**. Ἀπέθανε γιὰ μένα, ἀπέθανε γιὰ σένα, ἀπέθανε γιὰ τὸν κάθε ἁμαρτωλό. Γι' αὐτὸ λέω· Ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης του. Γι' αὐτὸ λέει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅτι τόσο ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν μονογενῆ του υἱὸν τὸν παρέδωκε εἰς θάνατον σταυρικόν, *«ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»* (ἰω. 3,16).

Ἀδελφοί μου! Ἄν ὑπάρχῃ σ' ἐσᾶς ἕνα ἴχνος ἀγάπης στὸ Χριστό, ἐλάτε κοντά του. Ἄν ἔχετε πόδια, τὰ πόδια σας νὰ κάνουν φτερά· κι ἂν ἀκούτε τὴν καμπάνα νὰ χτυπᾶ, νὰ τρέχετε στὴν ἐκκλησιά καὶ νὰ λέτε· **Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ**. Ἄν ἔχετε χέρι, νὰ ἐνώνετε τὰ τρία σας δάκτυλα, νὰ κάνετε κανονικὰ τὸ σταυρὸ, καὶ νὰ λέτε· Χριστέ μου, σ' εὐχαριστῶ. Ἄν ἔχετε μάτια, ἀτενίστε τὸν Ἐσταυρωμένο καὶ πέστε μυστικά· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν! Κι ἂν ἔχετε πνευματικὰ αὐτιά, ἐλάτε στὴν ἐκκλησιά, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσετε ποὺ λέει *«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»* (ἰω. 13,34). Κι ἂν ἔχετε μυαλό, τὸ μυαλό σας νὰ σκεφθῇ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας. Κι ἂν ἔχετε καρδιά, πλησιάστε τον καὶ πέστε· Χριστέ μου, μιὰ καρδιά ἔχω, τὴν καρδιά αὐτὴ σοῦ τὴ δίνω· δική σου εἶνε, πάρ' την καὶ πλάσε την ὅπως θέλεις.

Καὶ τὸ τελευταῖο, ἀδελφοί μου. Ἄν ἔχετε ἁμαρτήματα –καὶ ποιὸς δὲν ἔχει ἁμαρτήματα;–, ἐλάτε, ἀδέρφια μου, **μὴν ἀπελπιστῇ κανεὶς**. Φέρτε τα ὅλα ἐδῶ μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο. Καὶ θὰ τὰ κάψῃ ὅλα ὁ Χριστός, θὰ νικηθῇ ἡ ἁμαρτία στὸν κόσμον.

Ἐπαναλαμβάνω. Τὸ πεντόλιρο ποὺ σᾶς δίνω εἶνε τοῦτο· *«Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον»* (ἰω. 3,16)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1373

Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Μάρκ. 8,34 - 9,1)
16 Σεπτεμβρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μάρκ. 8,36-37)

ΕΩΡΤΑΣΑΜΕ, ἀγαπητοί μου, τὴ μεγάλη ἐσορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Καὶ σήμερα, Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσι, διαβάζεται ἓνα εὐαγγέλιο σπουδαιότατο. Μέσα σ' αὐτὸ ὑπάρχει **ἓνα ῥητό**, πού καὶ μόνο αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ σωθῇ κανεὶς· τέτοια δύναμι ἔχει. Ὅποιος τὸ ἐννοήσῃ βαθεῖα, μαθαίνει τὴν ἀξία τῆς ψυχῆς του καὶ ποιὸς εἶνε ὁ προορισμὸς του.

Ποιὸ εἶνε τὸ ῥητό; Θὰ τὸ πῶ. Ἀλλὰ θὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς; Τὸ ῥητὸ αὐτὸ λέει: «**Τί ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;**» (Μάρκ. 8,36-37). Περὶ ψυχῆς ὁμιλεῖ τὸ εὐαγγέλιο σήμερα. **Περὶ ψυχῆς** λοιπὸν θὰ μιλήσουμε κ' ἐμεῖς ὅσο μποροῦμε ἀπλούστερα.

—Περὶ ψυχῆς; Ἄκου ἐκεῖ! Τώρα πού προώδευσε ἡ ἐπιστήμη καὶ φτάσαμε στὰ ἄστρα, ἐσύ μᾶς λὲς παραμύθια; **Τί ψυχὴ καὶ Θεός;** Τώρα καὶ στὰ σχολεῖα διδάσκουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸ ζῶο· ὅπως ψοφάει τὸ ζῶο, ἔτσι τελειώνει κι ὁ ἄνθρωπος...

Αὐτὰ λένε τώρα. Δὲν εἴμαστε πιά στὰ χρόνια πού οἱ πρόγονοί μας, λόγου χάριν στὸν ἀλησμόνητο Πόντο, στίς εὐχές τους ἔλεγαν «Καλὴ ψυχὴ, καλὸ παράδεισο». Πᾶνε τώρα αὐτά. Τί ἔχουμε λοιπὸν ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτούς;

Ἀπαντοῦμε, ὅτι **ὁ ἄνθρωπος εἶνε διπλός**, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος. Καὶ ὁρατὸς μὲν εἶνε ὡς πρὸς τὸ **σῶμα**. Τὸ σῶμα μας εἶνε ὑλικό. Εἶνε φτιαγμένο ἀπὸ ὑλικά στοιχεῖα τῆς φύσεως. Ἀπὸ αὐτὰ πῆρε ὁ Θεὸς καὶ τὸ δημιούργησε, σὰν ἓνα ἔξοχο ἄγαλμα. Ἄν ἓνα σῶμα βάρους 65 κιλῶν τὸ πᾶς σ' ἓνα χημεῖο καὶ τὸ ἀναλύσῃ, θὰ βρῆς ὅτι τὸ περισσότερο, τὰ 45 κιλά, εἶνε νερό. Τὸ ἄλλο τί εἶνε; Εἶνε λίπος, εἶνε ἄνθρακας, εἶνε φωσφόρος, εἶνε μαγνήσιο, εἶνε ἀσβέστιο, εἶνε καὶ λίγος σίδηρος. Αὐτὰ τὰ ὑλικά πῆρε ὁ Θεὸς καί,

σὲ κατάλληλη ἀναλογία, ὅπως ὁ ζαχαροπλάστης κάνει ἓνα γλύκισμα ἢ ἡ γυναῖκα ζυμώνει στὴ σκάφη καὶ κάνει ψωμί, ἔτσι ὁ μεγαλοδύναμος τὰ ζύμωσε καὶ δημιούργησε τὸ σῶμα πού βλέπουμε. Ἀλλὰ τὸ σῶμα αὐτὸ εἶνε φθαρτό. Μὲ τὸ πέρασμα τῶν ἐτῶν καταρρέει. Κάποτε ἔρχεται ἡ φοβερὰ ὥρα τοῦ θανάτου, καὶ τότε τὸ σῶμα θάβεται μέσα στὴ γῆ καὶ ὁ ἱερεὺς λέει «**Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελευσῇ**» (Γέν. 3,19).

Ὅρατὸ εἶνε τὸ σῶμα. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλει ὅτι ὑπάρχει. Τὸ βλέπουμε, τὸ ἀγγίζουμε, τὸ ζοῦμε, τὸ χρησιμοποιοῦμε. Ἐὰν ὅμως παραδέχεσαι ὅτι ὑπάρχει σῶμα, πολὺ περισσότερο νὰ παραδέχεσαι ὅτι **ὑπάρχει ψυχὴ**.

—Μά, θὰ πῆς, τὸ σῶμα τὸ βλέπω, τὴν ψυχὴ δὲν τὴ βλέπω.

Ναί, ἡ ψυχὴ εἶνε ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχει. Πολλὰ πράγματα εἶνε **ἀόρατα, ἀλλ' ὑπάρχουν**. Βλέπεις τὸν ἀέρα; Ὅχι. Τὸν αἰσθάνεσαι ὅμως· φυσάει, ξερρρίζώνει δέντρα, κάνει τρικυμία στὴ θάλασσα. Βλέπεις τὸν ἠλεκτρισμό; Ὅχι. Καὶ ὅμως δὲν πλησιάζεις τὸ σύρμα· ξέρεις ὅτι, ἂν τὸ ἀγγίξῃς, κήκες. Ὅπως λοιπὸν ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ ὁ ἀέρας ὑπάρχουν, ἂν καὶ δὲν τοὺς βλέπεις, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ· ὑπάρχει, καὶ ἡ ὑπαρξί της φανερώνεται ἀπὸ τίς ἐνέργειές της. **Ποιὲς ἐνέργειες ἔχει;** Δύο - τρεῖς θὰ σᾶς πῶ.

Ἐκεῖνο πού ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ εἶνε πρῶτα-πρῶτα ἡ **σκέψι** μας. Ἡ σκέψι δὲν ζυγίζεται. Τὸ κορμὶ ἔχει βάρους, ἡ σκέψι δὲν ἔχει· εἶνε μέσα στὸ μυαλό. Εἶνε ὅμως πραγματικὴ. Καὶ βλέπεις· εἶσαι ἐδῶ, καὶ μὲ τὴ σκέψι σου πετᾷς σὰν πύραυλος καὶ βρίσκεσαι στὴν Αὐστραλία πού εἶνε ὁ συγγενής σου, στὴ Γερμανία πού εἶνε ὁ φίλος σου, στὸ Βόρειο Πόλο, παντοῦ· φτάνεις στὰ οὐράνια, ἀγγίζεις τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴ σκέψι. Δὲν ὑπάρχει ταχύτερο μέσο. Ἡ σκέψι λοιπὸν ἀποδεικνύει,

ὅτι μέσα μας ὑπάρχει κάτι τὸ ἀθάνατο. Καὶ μόνο αὐτὴ φτάνει ν' ἀποδείξει ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνο ἡ σκέψι. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο μέσα μας ἐξ ἴσου πραγματικό. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καὶ **αἴσθημα**. Θέλετε νὰ τὸ δῆτε; Νά· κάθεται κάποιος στὸ τραπέζι. Κ' ἐνῶ ἔχει μπροστά του τὰ καλύτερα φαγητά, δὲν τ' ἀγίζει. Γιατί; Ἔφτασε τὴν ὥρα αὐτὴ ἕνα τηλεγράφημα, πού λέει ὅτι πέθανε ὁ πατέρας του. Αὐτὸ τοῦ ἔκοψε τὴν ὄρεξι· ἔχει αἴσθημα λύπης. Τί δείχνει αὐτό; Ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὸ σῶμα, πού ἀρέσκεται στὸ ὠραῖο φαγητό, ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο διαφορετικό· αὐτὸ εἶνε ἡ ψυχὴ, πού ἀδιαφορεῖ γιὰ φαγητά. Ἡ σκέψι λοιπὸν καὶ τὸ αἴσθημα ἀποδεικνύουν, ὅτι ὑπάρχει κ' ἕνα ἄλλο ἀνώτερο καὶ πνευματικὸ συστατικό, ἡ ψυχὴ.

Μιὰ ἄλλη ἐπίσης ἐνέργεια εἶνε **ἡ θέλησις**. Νά· ἕνα πλοῖο μὲ χίλιους ἐπιβάτες ναυαγεῖ ξαφνικὰ στὸν ὠκεανό. «Στίς βάρκες!» διατάζει ὁ πλοίαρχος, καὶ μπαίνουν ὅλοι καὶ σώζονται. Ἐνας μόνο δὲν μπαίνει· ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος. Μένει στὸ πλοῖο. Κ' ἐνῶ σώζει τοὺς ἄλλους, ὁ ἴδιος μένει ἐκεῖ, στὴ γέφυρα, καὶ βυθίζεται μαζί μὲ τὸ πλοῖο! Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ δύναμι, πού τοῦ λέει «Κόντρα μὲ τὸ συμφέρον, κόντρα μὲ τὸ ἔνστικτο τοῦ σώματος!»; Ἡ θέλησις τῆς ψυχῆς. Ἄν ἦταν ζῶο, θὰ ἔκανε ἀλλιῶς· εἶνε ἄνθρωπος, κι ἀκούει μιὰ φωνὴ νὰ τοῦ λήῃ· θὰ μείνης στὸ καθῆκον, κι ἄς πεθάνῃς. Αὐτὴ λέει καὶ στὸ γιατρό· θὰ κάνῃς τὸ χρέος σου. Αὐτὴ λέει καὶ στὸ νοσοκόμο· θὰ ἐκτελέσῃς στὸ λειτούργημά σου. Αὐτὴ λέει καὶ στὸν ἱερέα· θὰ μείνης στὴν ἀποστολή σου. Αὐτὴ λέει στὸν κάθε Χριστιανό· Μείνε πιστὸς μέχρι τέλους. Διάβαζα τὴν ἐξῆς ἱστορία. Στὸν Πόντο ἕνας Τοῦρκος κυνηγοῦσε μὲ μαχαίρι ἕνα Χριστιανό. Τὸν ἔπιασε καὶ τὸν ἀπειλοῦσε· θὰ σὲ σφάξω· μόνο ἂν βλαστημήσῃς τὸ Χριστὸ καὶ πατήσῃς τὸ σταυρὸ θὰ σ' ἀφήσω!... Μὰ αὐτὸς δὲν δειλίασε· προτίμησε τὸ θάνατο γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Τί δείχνουν αὐτά, ἡ σκέψι, τὸ αἴσθημα, ἡ δύναμι τῆς θελήσεως, ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως; Ὅτι ὑπάρχει μέσα μας κάτι ἀθάνατο καὶ αἰώνιο, καὶ αὐτὸ ὀνομάζεται ψυχὴ. **Ὑπάρχει ψυχὴ**· τὸ μαρτυρεῖ ἡ σύστασί μας, ἡ αἴσθησι τῆς καρδιάς μας. Ὑπάρχει ψυχὴ· τὸ μαρτυροῦν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἅγιοι, πού θυσιάσαν τὴ ζωὴ τους χάριν τῆς πίστεώς μας. Ὑπάρχει ψυχὴ· τὸ λένε μεγάλοι **ἐπιστήμονες** πού ἔκαναν ἀνακαλύψεις, ὄχι κάτι γιατροῦδάκια καὶ φοιτητὰ πού δὲν ξέρουν νὰ γράψουν τ' ὄνομά τους. Ὑπάρχει ψυχὴ· τὸ φωνάζουν μεγάλοι **φιλόσοφοι**, ὅπως οἱ δικοὶ μας Σωκράτης, Πλάτων, Ἀριστοτέλης, κ.ἄ..

Ὑπάρχει ψυχὴ – δὲ σὰς εἶπα τίποτα μέχρι

τώρα. Κι ἂν ὅλες αὐτὲς οἱ μαρτυρίες ἔλειπαν, φτάνει μόνο μία. Ποιὰ εἶνε ἡ μαρτυρία αὐτή; Εἶνε ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. **Ὁ Χριστὸς** μας βεβαιώνει, ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ. Καὶ μπορεῖ ὅλοι νὰ λένε ψέματα, ἀλλ' αὐτὸς ποτέ. Πιστεύεις στὸ Χριστό; Ἐκεῖνος λέει σήμερα· «*Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*». Ὅπως ἔλεγε ἕνας ἱεροκήρυκας, φανταστῆτε μιὰ **ζυγαριὰ** κρεμασμένη πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα. Στὸν ἕνα δίσκο βάλτε ὅ,τι πολὺτιμο ἔχει ὁ κόσμος· χρυσάφια, ἀσήμια, μαργαριτάρια... Καὶ στὸν ἄλλο δίσκο βάλτε – τί; Μιὰ ψυχὴ. Τὴν ψυχὴ ὄχι ἐνὸς βασιλιᾶ ἢ κυβερνήτου, ἀλλὰ τὴν ψυχὴ ἐνὸς φτωχοῦ, τοῦ πιὸ φτωχοῦ ζητιάνου. Ἔ, μόλις ἡ ψυχὴ ἀγγίξῃ μὲ τὰ φτερά της τὸ δίσκο, ἡ ζυγαριὰ θὰ κλίνη πρὸς τὸ μέρος της. Τέτοια ἀξία ἔχει ἡ ψυχὴ.

* * *

Ὁ κόσμος, ἀγαπητοί μου, δυστυχῶς φροντίζει μόνο γιὰ τὸ σῶμα· τρέχει σὲ γιατροὺς, ξοδεύει περιουσίες γιὰ τὴν υἰεῖα. Δὲ λέω, πρέπει νὰ ἐνδιαφερώμαστε γιὰ τὸ σῶμα· κι αὐτὸ τοῦ Θεοῦ εἶνε. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα εἶνε ἡ ψυχὴ. Γιὰ τὴν ψυχὴ; Ἀδιαφορία! Ὅπως ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τὸ σῶμα, ἔτσι κι ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὴν ψυχὴ. Γιατί **μία καὶ μονάκριβη τὴν ἔχουμε**, ἀλλοίμονό μας ἂν τὴ χάσουμε· θὰ ἔνε μεγάλη ἡ εὐθύνη. Τὰ πιστεύετε αὐτά; εἶστε Χριστιανοί· δὲν τὰ πιστεύετε; δὲν εἶστε.

Μεγάλο, πολὺ μεγάλο πρᾶγμα ἡ ψυχὴ. Εἶνε ἀθάνατος καὶ αἰώνια. Αὐτὴ δίνει ἀξία στὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ **νὰ τὴ φροντίζουμε**. Ἦρθε Κυριακὴ, χτυπᾶ ἡ καμπάνα; τρέξε στὴ λειτουργία ν' ἀκούσῃς ἐκεῖ, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «*ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν*» (εὐχ. κεφαλ. κλ.). Ἦρθε τεσσαρακοστή; τρέξε νὰ καθάρσῃς τὴν ψυχὴ μὲ τὴν ἐξομολόγησι. Κι ὅπως τρέφεις τὸ σῶμα, τάιζε καὶ τὴν ψυχὴ μὲ τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ποτέ μὴ λησμονεῖς ὅτι ὅλα εἶνε ματαιότης· ἕνα μένει, ἡ ψυχὴ. Ὅσο εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει σῶμα, τόσο νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ κι ὅτι μιὰ μέρα θὰ λογοδοτήσουμε γι' αὐτήν.

Κρατῆστε τὴν πίστι τῶν πατέρων μας. Πιστεύετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο ὑλικὸ ὄν, σάρκα· ἔχει καὶ **ψυχὴ ἀθάνατη**. Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας «*Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;*». Καὶ εἶθε νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὅλους ὁ Θεός, ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλος, νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς ὅπως ὁ ληστής· «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42).

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΛΕ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2122	Κυριακὴ Α΄ Λουκᾶ (Λουκ. 5,1-11) 23 Σεπτεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἔργαζεσθε!

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, ὄλοι, ἄντρες καὶ γυναικες, ἀκούσατε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Τί εἶνε τὸ **Εὐαγγέλιο**; Βιβλίον εἶνε. Τί βιβλίον; Τὸ ἀνώτερον ἀπ’ ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ μέχρι σήμερα· περιέχει νοήματα, ποὺ δὲν ἔχει κανένα ἄλλο βιβλίον. Βιβλίον ἀθάνατον. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι ὄλοι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, μικροὶ - μεγάλοι, ἐφαρμόζαμε τὶς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ πλανήτης μας θὰ γινόταν ἕνας παράδεισος. Δυστυχῶς δὲν τὶς ἐφαρμόζουμε· ἀντιθέτως ἀκολουθοῦμε τὰ ἀντι-εὐαγγέλια τοῦ κόσμου, τῆς διεφθαρμένης κοινωνίας, καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ αἰτία ποὺ ἡ γῆ μας κινδυνεύει νὰ γίνῃ μία κόλασις.

Τὸ εὐαγγέλιον σήμερα περιέχει ἕνα **θαῦμα**, ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ ἀμέτρητα θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Χριστός. Μετρᾷς τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης, τὶς σταγόνες τῶν ὠκεανῶν, τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ; ἄλλο τόσο μπορεῖ κανεὶς νὰ μετρήσῃ τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει, καὶ θὰ κἀνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου;

Ἄν ὑπάρχη μία λέξι, ἀγαπητοί μου, μὲ τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ συνοψίσουμε καὶ νὰ ἐκφράσουμε ὄλο τὸ περιεχόμενον τοῦ εὐαγγελίου ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, ἡ λέξι αὐτὴ εἶνε «Ἔργαζεσθε»! «Ἔργαζεσθε», ὅτι δηλαδὴ **ἡ ἐργασία εἶνε καθῆκον**.

Τέσσερις - πέντε φορές μέσα στὴν ἁγία Γραφή, σὲ Παλαιὰ καὶ σὲ Καινὴ Διαθήκη, βλέπουμε νὰ ἐπαναλαμβάνεται ζωηρὰ τὸ «ἐργάζεσθε», ἡ προτροπὴ γιὰ ἐργασία.

✓ Ἡ πρώτη φορὰ εἶνε μέσα **στὸν παράδεισον**. Ὄταν ὁ Θεὸς φύτεψε τὸν παράδεισον καὶ τὸν ὠρίσε ὡς κατοικία τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, δὲν τοὺς ἔβαλε ἐκεῖ νὰ τεμπελιάζουν, τοὺς ἔβαλε νὰ ἐργάζονται (βλ. Γέν. 2,15)· μὲ τὴ διαφορά ὅτι τότε ἡ γῆ ἦταν παρθένα, τὸ περιβάλλον ἀ-

μόλυντο, ὁ ἀέρας ὑγιής, τὰ νερὰ διαυγῆ, τὰ πάντα ἦταν καθαρὰ. Ἀγκάθια δὲν φύτρωναν. Τὰ ζῶα, κι αὐτὰ τὰ ἄγρια, ἦταν ὅλα ἡμερα· τὸ λιοντάρι π.χ. μποροῦσε νὰ τὸ πλησιάσῃ σὰν ἕνα πρόβατον· τὸ φίδι, ποὺ τώρα προκαλεῖ τὴ φρίκη, ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα πτηνά. Ἐξοχο περιβάλλον καὶ μέσα σ’ αὐτό, χωρὶς ἄγωνία, ἐργάζονταν ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὕα. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἁμαρτία ἡ φύσις ἄλλαξε, ἀγρίεψε· ἡ γῆ γέμισε ἀγκάθια, τὰ ζῶα ἔγιναν θηρία, καὶ ἡ ἐργασία γινόταν μὲ κόπον μόχθον καὶ ἰδρῶτα. «Ἔργαζεσθε» λοιπὸν στὸν παράδεισον.

✓ Ἡ φωνὴ «Ἔργαζεσθε» ἀκούστηκε ἔπειτα ὡς **ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου** ἐπάνω στὸ ὄρος Σινά, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ Μωυσῆ τὶς δέκα ἐντολὰς. Μία ἀπὸ αὐτὰς τὶς ἐντολὰς, ἡ τετάρτη, ὀρίζει νὰ ἐργάζεται ὁ ἄνθρωπος τὶς ἔξι ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος (βλ. Ἐξ. 20,9. Δευτ. 5,13). Ἡ ἐργασία εἶνε εὐλογημένη· ὅτι ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμον, εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας, ἐνῶ «ἡ ἀργία εἶνε μήτηρ πάσης κακίας». «Ἔργαζεσθε» λοιπὸν, εἶνε ἐντολή.

✓ Τρίτη προτροπὴ εἶνε τὸ **ἐμπρακτὸ ὑπόδειγμα τοῦ Χριστοῦ** στὸ ξυλουργεῖο τῆς Ναζαρέτ. Ὁ Ἰησοῦς ἦταν φτωχός, ὁ φτωχότερος ἀπὸ ὅσους πέρασαν πάνω ἀπ’ τὴ γῆ. Γι’ αὐτὸ ἀπὸ μικρὸς ἐργαζόταν στὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἰωσήφ, γιὰ νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του. Κι ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐκλέξῃ τοὺς μαθητάς του, τοὺς ἀποστόλους, δὲν πῆγε οὔτε στὰ ἀνάκτορα, οὔτε στὰ στρατηγεῖα, οὔτε στὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, ἀλλὰ πῆγε – ποῦ; Ἐκεῖ ποὺ σύχναζαν ἄνθρωποι ἐργατικοί.

✓ Ἡ τετάρτη προτροπὴ, καθὼς καὶ τὸ θαῦμα ποὺ εἴπαμε, εἶνε στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον. Βλέπουμε ὅτι ὁ Κύριος πηγαίνει στὴν παραλία καὶ ἐκεῖ **ἐκλέγει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς μαθητάς του**. Δὲν ἐκλέγει φιλοσόφους, ἱκανοὺς ῥήτορες, βασιλεῖς καὶ μεγιστᾶνες. Ὁχι. Πηγαίνει ἐκεῖ ποὺ γινόταν ἐργασία, ἐκεῖ ποὺ ἐργά-

ζονταν **οί ψαρᾶδες**· ὁ Πέτρος κι ὁ Ἄνδρέας, ὁ Ἰάκωβος κι ὁ Ἰωάννης. Καθισμένος πάνω στὸ πλοιάριό τους κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο. Καὶ μετὰ, ὅταν τελείωσε ἡ διδασκαλία, λέει στὸν Πέτρο·
–Ρίξτε τὰ δίχτυα νὰ ψαρέψετε.

–Τὸ ψάρεμα δὲν γίνεται μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Γι' αὐτὸ ψαρέψαμε, Κύριε, ὅλη τὴ νύχτα, μὰ τίποτα δὲν πιάσαμε, οὔτε λέπι. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ λὲς ἐσύ, θὰ ἐκτελέσω τὴν προσταγή σου.

Ἔρριξαν πράγματι τὰ δίχτυα. Καὶ σὲ λίγο ἔγινε **θαῦμα**· ἔπιασαν τόσο πολλὰ ψάρια, ποὺ τὰ δίχτυα σχίζονταν ἀπὸ τὸ βάρος. Καλοῦν σὲ βοήθεια καὶ τὸ ἄλλο πλοιάριο, καὶ κόντεψαν νὰ βυθιστοῦν καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὴ θαυμαστή ἀλιεία. Ἦταν μία εὐλογία ἐξαιρετική.

Τί σημαίνει αὐτό; Ἡ πρώτη ἐργασία, τὸ ψάρεμα τὴ νύχτα, ἦταν χωρὶς τὸ Χριστό· ἡ δεύτερη ἐργασία ἦταν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ὅσο κι ἂν κοπιάση λοιπὸν ὁ ἐργαζόμενος, κι ἂν σπείρη π.χ. ὁ γεωργὸς τὴ γῆ μὲ ἐκλεκτὸ σπόρο καὶ τὴν καλλιέργησή μὲ τὰ κατάλληλα μέσα, ἂν δὲν ἔχη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, θὰ σπέρνη καὶ δὲν θὰ θερίζη. Γι' αὐτὸ βλέπετε ἡ Ἐκκλησία μας εὔχεται πάντοτε καὶ *«ὕπερ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς»* (θ. λειτ.), νὰ δώση δηλαδὴ ὁ Κύριος τὴν εὐλογία· ὅταν ἐκεῖνος δώση τὴν εὐλογία του, τότε τὸ ἕνα γίνεται εἴκοσι, τριάντα, ἑκατό. **Ἔχουμε ἀνάγκη τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.**

✓ Τὸ «Ἐργάζεσθε» τὸ εἶπε ἐπίσης ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**· τὸ γράφει στὴν ἐπιστολή του πρὸς Θεσσαλονικεῖς. Ὑπῆρχαν μερικοὶ Χριστιανοὶ ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ ἐργασθοῦν, γιατί εἶχαν πιστέψει ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ σύντομα ἡ Δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ· περίμεναν λοιπὸν ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου, καὶ εἶχαν ἐγκαταλείψει κάθε βιοτικὴ ἀσχολία. Ὅταν ὁμως περνοῦσε ἡ ὦρα καὶ τοὺς ἔπιανε ἡ πείνα, τότε ἤθελαν φαγητό· καὶ τότε ζητοῦσαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὄχι μία φορὰ ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν, καὶ ἔτσι γίνονταν βάρος σ' αὐτοὺς καὶ τοὺς ἔκαναν νὰ δυσφοροῦν. Γι' αὐτοὺς λοιπὸν ἔγραψε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· *«Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω»*, **ὅποιος δὲν θέλει νὰ δουλεύῃ δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώῃ** (Β' Θεσ. 3,10). Καὶ αὐτὰ ποὺ συνέστησε τότε στοὺς Χριστιανούς τῆς Θεσσαλονίκης, ἰσχύουν γιὰ ὅλους τοὺς πιστοὺς ὄλων τῶν αἰώνων.

Τὴν σημασία ποὺ ἔχει τὸ ῥητὸ αὐτὸ δείχνει καὶ τὸ ὅτι **τὸ ἐγκολπώθηκαν ἀκόμα καὶ οἱ ἄθεοι** καὶ τὸ ἔγραψαν ἐπάνω στὸ Κρεμλίνο· ἔθεσαν τὴν ἐργασία ὡς θεμέλιο τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος. Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε, δὲν ἀρκεῖ μόνο ἡ ἐργασία, χρειάζεται καὶ ἡ εὐλο-

γία τοῦ Θεοῦ· καὶ ὅπου ὑπάρχει ἀθεία, μὴν περιμένει κανεὶς εὐλογία καὶ πρόοδο· **οἱ ἄθεοι δὲν ἔχουν προκοπή**. Γι' αὐτὸ ἡ Ἑλλάς, ἡ μεγάλη αὐτὴ χώρα, ὕστερα ἀπὸ 75 χρόνια κομμουνισμοῦ, δὲν γνώρισε εὐτυχία· ἡ ἐργασία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

«Ἐργάζεσθε» λοιπὸν ἔξι μέρες· Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο ἐργασία. Ἐργασία ὁ γεωργός, ὁ βοσκός, ὁ τεχνίτης, ὁ ναύτης, ὁ ἀεροπόρος, ὁ δάσκαλος, ὁ καθηγητής, οἱ πάντες. Ἄλλὰ ἦρθε Κυριακή, ξημέρωσε ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ χτυποῦν τὰ σήμαντρα; Τότε φτερὰ στὰ πόδια καὶ **ὄλοι στὴν ἐκκλησία!** ἰδίως οἱ γονεῖς, πατέρες καὶ μητέρες, μαζί μὲ τὰ παιδιὰ τους νὰ ἐκκλησιάζονται.

Τὸ εἶπα πολλὰς φορὰς καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. 168 ὥρες ἔχει ἡ ἐβδομάδα. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς **μιά ὥρα μᾶς ζητάει ὁ Θεός**, μιά ὥρα – τόσο διαρκεῖ ἡ θεία λειτουργία ἀπὸ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*» μέχρι τὸ «*Δι' εὐχῶν...*». Ξύπνα λοιπὸν, μὴν κοιμᾶσαι, καὶ ἔλα στὴν ἐκκλησία μὲ θερμὴ καρδιά, μὲ πίστι στὸ Θεό. Ἔλα νὰ πῆς ἕνα «*Δόξα σοι, ὁ Θεός*» γιὰ τὰ δημιουργήματα ποὺ ἔκανε καὶ σοῦ χαρίζει, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἔλα νὰ πῆς ἕνα «*Εὐχαριστῶ*» γιὰ τὶς ἀπειρες εὐεργεσίες ποὺ ἀπολαμβάνεις. Ἔλα νὰ πῆς καὶ γιὰ τὶς ἀνάγκες σου τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*» ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου. Ἔλα ν' ἀκούσης τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἔλα νὰ κοινωνήσης τὰ ἀχραντα μυστήρια. Ἔλα στὴν ἐκκλησία, νὰ δῆς κ' ἐσύ «*τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν*», νὰ λάβῃς «*Πνεῦμα ἐπουράνιον*» (θ. λειτ.), ν' ἀπολαύσης τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐργασία, ἀδελφοί μου, εἶνε δύο εἰδῶν. Ἡ μία ἐργασία εἶνε **ὕλική**, στὴν ὁποία καθημερινῶς πρέπει ὄλοι νὰ ἐπιδιώμεθα, καὶ λίγο - πολὺ τὸ κάνουμε. Ἐκεῖ ποὺ ὕστεροῦμε εἶνε ἡ ἄλλη ἐργασία, ἡ **πνευματικὴ**· δηλαδὴ, ἡ προσοχή, ἡ προσευχή, ἡ μελέτη τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν πατερικῶν βιβλίων, ἡ νηστεία καὶ ἡ ἐγκράτεια, ἡ φύλαξις τῶν αἰσθήσεών μας, ἡ φρούρησις τοῦ νοῦ καὶ τῆς φαντασίας μας, ἡ κάθαρσις τῆς καρδίας μας, ἡ μετάνοια γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, ἡ ἐξομολόγησις σὲ ἔμπειρο πνευματικὸ πατέρα, καὶ τέλος ἡ θεία κοινωνία.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ καὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ ὅλους, ὥστε νὰ ἐφαρμόζουμε τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ νὰ ἐργαζόμεθα τόσο στὰ ὕλικά ὅσο καὶ στὰ πνευματικά, καὶ ἔτσι **νὰ δοξάζεται ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων**· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2123	Κυριακὴ Β' Λουκᾶ (Λουκ. 6,31-36) 30 Σεπτεμβρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Νόμος σύντομος, φυσικός, εὐνόητος

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» (Λουκ. 6,31)

Ἐπάρχουν, ἀγαπητοί μου, μερικοὶ ποὺ συκοφαντοῦν τὴν πίστι μας καὶ λένε, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα καὶ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὰ ὑλικά, ὅτι διδάσκει μόνο γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ δὲν λέει τίποτα γιὰ τὸ σῶμα, ὅτι στρέφει τὸ ἐνδιαφέρον μόνο στὸν οὐρανὸ καὶ ἀγνοεῖ τὴν ἐπίγεια ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια, εἶνε ψέμα, **συκοφαντία**. Τὸ λένε ἐκεῖνοι ποὺ δὲν γνώρισαν τὸ Χριστὸ καὶ δὲν ἔπιασαν στὰ χέρια τους τὸ Εὐαγγέλιο νὰ τὸ μελετήσουν.

Ὅποιος πλησιάσῃ μὲ εἰλικρίνεια τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀρχίσῃ νὰ μαθητεύῃ ταπεινὰ στὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, διαπιστώνει τὴν **ἀλήθεια**. Βλέπει, ὅτι ὁ Χριστὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ὡς ἁρμονικὸ σύνολο ὕλης καὶ πνεύματος, μὲ ψυχὴ ἀθάνατη καὶ μὲ σῶμα θνητό. Ὁ Χριστὸς ὡς δημιουργὸς γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον τὸ πλάσμα ποὺ ἔφερε στὴ ζωὴ καὶ τίς ἀνάγκες ποὺ ἔχει, πνευματικὲς ἀλλὰ καὶ ὑλικές. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε πανάγαθος καὶ ἔχει ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν, προνοεῖ γιὰ τὸ καλὸ του καὶ ρυθμίζει ὀλόκληρο τὸν ἀνθρώπινο βίον, ὥστε νὰ ζήσουμε κι αὐτὸν τὸν λίγο χρόνο τῆς παρουσίας ζωῆς ἐπάνω στὴ γῆ μὲ χαρὰ καὶ εἰρήνη.

Ἀπόδειξις εἶνε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, στὸ ὁποῖο βλέπουμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἔδωσε **ἓνα νόμο**, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ **θεμέλιο τῆς εὐτυχίας** τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας. Ὁ νόμος αὐτὸς λέει: «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως» ὅπως θέλετε νὰ κάνουν σ' ἐσᾶς οἱ ἄλλοι, ἔτσι νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς σ' αὐτούς (Λουκ. 6,31).

Ἄς τὸν ἀκούσουμε τὸ νόμο αὐτὸν ὅλοι, καὶ ἰδίως ὅσοι στήριξαν τὴν ἐξουσία καὶ τὴν κυριαρχία τους στὸ αἷμα, στὶς πολεμικὲς συρράξεις μεταξὺ τῶν κρατῶν, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀνταγωνισμὸ τῶν κοινωνικῶν τάξεων.

Εἶνε νόμος **σύντομος**, χωρὶς πολλὰ λόγια καὶ στρυφνὲς διατυπώσεις, **φυσικός**, σύμφωνος μὲ τὴν καρδιά μας ποὺ πλάστηκε γιὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ δεκτὸς στὴ διάνοιά μας, **εὐκολονόητος**, κατανοητὸς καὶ εὐμνημόνευτος.

● **Πρῶτον**. Τρία πράγματα ἀποτελοῦν ἀγαθὰ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐδῶ στὴ γῆ· πρῶτον μία μικρὴ **περιουσία**, ὄχι πλοῦτη μεγάλα καὶ περιττά, δεύτερον καὶ πιὸ σπουδαῖο μία **ζωὴ** μὲ ὑγείαν, καὶ τρίτον καὶ ἀναγκαιότερο ἢ **τιμὴ** καὶ τὸ καλὸ ὄνομα. Ἄς θέσουμε λοιπὸν μερικὰ **ἐρωτήματα**.

Θέλουμε ὁ ἄλλος νὰ μᾶς ἀδικήσῃ, ν' ἀνοίξῃ τὴν ἀποθήκη μας καὶ νὰ μᾶς κλέψῃ, νὰ κόψῃ τὰ δέντρα μας, νὰ κάψῃ τὰ σπαρτά μας, νὰ σκοτώσῃ τὰ ζωντανά μας...; **Ὁχι!** – Θέλουμε νὰ μᾶς ἐπιτεθῇ στὸ δρόμο, νὰ μᾶς τραυματίσῃ, νὰ μᾶς φαρμακώσῃ, νὰ μᾶς δολοφονήσῃ...; **Ὁχι!** – Θέλουμε ὁ ἄλλος νὰ προσβάλῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ σπιτιοῦ μας, νὰ πειράξῃ τὴ γυναῖκα μας, ν' ἀγγίξῃ τὸ κορίτσι μας, νὰ μᾶς ὑβρίσῃ, νὰ μᾶς διαβάλῃ στὴν κοινωνία...; **Ὁχι!**

Ἄλλὰ **τί θέλουμε;** Ἄν ὁ συνάνθρωπός μας ἀντιληφθῇ ὅτι κάποιος σχεδιάζῃ νὰ μᾶς κλέψῃ, θέλουμε νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ, ἢ ἂν ὁ γείτονάς μας δῇ στὸ κτήμα τὸν ἐχθρὸ νὰ μετακινή τὸ φράχτη νὰ τὸν σταματήσῃ ἢ νὰ τὸν καταγγείλῃ, ἂν σὲ ξένο μέρος μᾶς συμβῇ βλάβη στὸ αὐτοκίνητο νὰ σταματήσῃ κάποιος νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Τί θὰ θέλαμε· ἂν ἓνας κακοποιὸς μᾶς ἐπιτεθῇ οἱ περαστικοὶ νὰ τρέξουν νὰ μᾶς βοηθήσουν, ἂν σὲ μιὰ ἐγχείρησι χρειαστοῦμε αἷμα ὁ συγγενὴς ἢ ὁ φίλος νὰ προσέλθουν στὴν αἰμοδοσία, ἂν στὴ θάλασσα κινδυνεύουμε νὰ πνιγοῦμε νὰ τρέξουν νὰ μᾶς σώσουν... Τί θὰ θέλαμε· ἂν ὁ φίλος μας ἀκούσῃ νὰ μᾶς κατηγοροῦν νὰ μᾶς ὑπερασπισθῇ, ἢ ἂν ἀκούσῃ κάποιον νὰ μᾶς βρίζῃ νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ, ἢ ἂν δικαζώμαστε νὰ ἔλθῃ μάρτυς ὑπερασπίσεως...

“Όσα δὲν θέλεις νὰ σοῦ κάνουν οἱ ἄλλοι, οὔτε κ’ ἐσὺ νὰ τὰ κάνης σ’ αὐτούς. Καὶ ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσες νὰ φερθοῦν οἱ ἄλλοι σ’ ἐσέ-να, ἔτσι νὰ φέρεσαι κ’ ἐσὺ σ’ αὐτούς.

● **Δεύτερον.** Τὸν θεόπνευστο αὐτὸν νόμο κά-θε Χριστιανὸς ὀφείλει νὰ τὸν ἐφαρμόζη σὲ ὄ-λους. Πολλοὶ ὅμως περιορίζουν τὴν ἰσχύ του. Δείχνουν ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον **μόνο γιὰ τὸ σπίτι καὶ τὸ στενὸ περιβάλλον τους.** Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει γιὰ τοὺς ἄλλους· δὲν τοὺς νοιάζει ἂν ὑπάρχουν ἄρρωστοι καὶ κατάκοιτοι, ἂν ὑπάρχουν χῆρες καὶ ὀρφανά, ἂν ὑπάρχουν γέ-ροντες ἢ γυναῖκες ἐγκαταλελειμμένες κ.λπ..

Ἐσὺ μὴ περιορίζεις τὸ ἐνδιαφέρον σου καὶ μὴ στενεύεις τὸ πεδῖον τῆς μερίμνης σου. Δι-εύρυνε τὸν κύκλο σου, ἄνοιξε τὸν ὀρίζοντά σου, περισκόπησε γύρω σου. Ὑπάρχουν συνάνθρω-ποι ποὺ ἔχουν ἀνάγκη· δεῖξε καὶ γι’ αὐτούς τὴ φροντίδα σου, σκόρπισε κ’ ἐκεῖ τὴν ἀγάπη σου. Ὅπως ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει ὀλόκλη-ρη τὴν πλάσι, ἔτσι κ’ ἐσὺ γίνε ἕνας μικρὸς ἡ-λιος ποὺ θὰ φωτίζη καὶ θὰ στέλλη τὴ θερμὴ του σὲ ὅλους. **Τότε θὰ εἶσαι Χριστιανός.**

Διαφορετικά, ἡ ἀγάπη σου εἶνε **ἀνάξια νὰ λέγεται ἀγάπη Χριστιανοῦ,** δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλληλεγγύη ποὺ δείχνουν σὲ φίλους καὶ κάποιοι ἄλλοι στὸν κόσμῳ· καὶ οἱ κακοποιοὶ π.χ. καὶ οἱ λησταὶ ἀναμεταξύ τους ἔ-χουν ἀγάπη καὶ ἀλληλοβοήθεια. Ὁ Χριστια-νὸς ὑποτίθεται ὅτι ὑπερέχει. Ὁ Κύριος εἶπε σήμερα· *«Εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστὶ; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι»* (ἐ.ἀ. 6,32).

● **Τρίτον.** Ἄλλ’ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι ἀκούγοντας τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο νὰ προ-τρέπη *«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγα-θοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες»* (ἐ.ἀ. 6,35), λένε· Καλά, νὰ ἀγαπῶ πέρα ἀπὸ τοὺς δικούς μου καὶ τοὺς φτωχοὺς τὸ καταλαβαί-νω, τὸ νὰ βοηθῶ τοὺς ἀδυνάτους τὸ ἀσπάζο-μαι· ἀλλὰ **νὰ ἀγαπῶ τὸν ἐχθρό μου;** Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω, δὲν χωράει στὸ νοῦ. Πῶς νὰ ἀγαπήσω αὐτὸν ποὺ μοῦ ἔγινε κακὸς δαίμο-νας, μοῦ σκότωσε τὸν ἄνθρωπό μου, τὸν συγ-γενῆ μου, μοῦ κατέστρεψε τὴν παρουσία μου, μὲ συκοφάντησε, μὲ ἔσυρε ἀδίκως στὰ δικαστήρια, μοῦ προξένησε τέτοιο κακό...; Αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ ἀγαπῶ;...

Μὰ γιατί ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ συναν-τᾶ αὐτὴ τὴν ἀντίδρασι; Διότι **εἴμεθα ἄρρωστοι ψυχικῶς.** Εἴμαστε σὰν τὸν ἀσθενῆ ἐκεῖνον ποὺ δὲν παίρνει τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ δίνει ὁ για-τρὸς διότι τοῦ φαίνεται πικρό, καὶ μένει ἀθερά-πευτος. Naί, ἄρρωστη εἶνε ἡ ψυχὴ μας, εἶνε

ὅλη μιὰ πληγὴ ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀγγίξη. Ὑπάρχει ὅμως **τρόπος θεραπείας.** Βό-τανα θεραπευτικὰ γιὰ τὴν πληγὴ μας εἶνε τὰ λόγια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ἄν θελήσουμε νὰ τὰ δεχτοῦμε, τότε θ’ ἀρχίσῃ ἡ θεραπεία.

Ἔχουμε τὸ κεφάλι σκυμμένο κάτω στὴ γῆ, δὲν βλέπουμε πρὸς τὸν οὐρανό. Ἄς στρέψου-με τὰ βλέμματα **πρὸς τὰ ἄνω.**

–**Δὲν μπορῶ,** λές, ν’ ἀγαπήσω αὐτὸ τὸν ἄν-θρωπο· ἐνῶ ἐγὼ τοῦ ἔδειξα ἀγάπη, αὐτὸς μὲ μίσησε· ἐνῶ τὸν περιέθαλψα, αὐτὸς μὲ πλή-γωσε, θερμαινα ἕνα φίδι στὸν κόρφο μου...

Γιὰ **δὲς λοιπὸν τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.** Πό-σο ἐμεῖς καθημερινῶς τὸν λυποῦμε! τί βλασφη-μίες ἀκούει, τί πράξεις ἁμαρτωλὲς βλέπει, τί ἀ-χαριστία δέχεται! Καὶ ὅμως δὲν ρίχνει κεραυ-νοὺς νὰ μᾶς κάψῃ. Ἀνέχεται, μακροθυμεῖ. Για-τί; Διότι ἀγαπᾶ, ἀγαπᾶ ἐμᾶς τοὺς ἐχθροὺς του.

Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖνος ἀγαπᾶ ἐμᾶς, ἔτσι κ’ ἐμεῖς –**ἀφοῦ θέλουμε νὰ εἴμαστε δικά του παι-διά– ἄς τὸν μιμηθοῦμε** καὶ ἄς δεῖξουμε ἀγάπη σὰν τὴ δική του, ἀγάπη σὲ φίλους ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐχθροὺς μας. Τότε θὰ εἴμαστε Χριστια-νοί, τότε θὰ δοξάζεται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡ-μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τότε ἡ ζωὴ πάνω στὴ γῆ θ’ ἀποκτήσῃ ἄλλο νόημα, θὰ εὐωδιάζῃ ἀπὸ ἄ-ρωμα θείας χάριτος, ἡ γῆ θὰ γίνῃ παράδεισος.

Ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ ὑπάρχουν **ὄλα τὰ καλά·** στὴν ἀγάπη εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ἀγαλλί-ασις, στὴν ἀγάπη εἶνε ἡ εἰρήνη καὶ ἡ γαλήνη, στὴν ἀγάπη εἶνε ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ πρόοδος, στὴν ἀγάπη εἶνε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

* * *

Πλῆθος νόμοι ἔχουν ἐπινοηθῆ καὶ θεσπισθῆ, γιὰ νὰ ρυθμίζον τὴ συμβίωσι ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ πολυνομία ὅμως μὲ τὴς ἀντιφάσεις τῆς καταν-τᾶ συχνὰ σὲ ἀνομία. Δὲν χρειάζονται, ἀγαπη-τοῖ μου, πολλοὶ νόμοι· ἀρκεῖ νὰ δεχτοῦμε ἕνα νόμο, αὐτὸν ποὺ ἐπινόησε ὄχι κάποιος ἄνθρω-πος - νομοθέτης, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς μας· καὶ αὐτὸς εἶνε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα· *«Ὅπως θέλετε νὰ κάνουν σ’ ἐσᾶς οἱ ἄλλοι, ἔτσι νὰ κάνετε κ’ ἐσεῖς σ’ αὐ-τούς»* (Λουκ. 6,31)· νόμος σύντομος, φυσικὸς, εὐνό-ητος· **νόμος ἀγάπης, εἰρήνης, δικαιοσύνης.**

Πότε θὰ ξυπνήσουμε καὶ θὰ ἐφαρμόσουμε τὸ νόμο αὐτόν; Πότε θὰ καταλάβῃ ἡ ἀνθρωπό-της, ὅτι **ἡ εὐτυχία της βρίσκεται τόσο κοντά;**

Ἄς χαράξουμε στὴ μνήμη καὶ στὴν ψυχὴ μας τὸ νόμο αὐτόν. Ἄς βαδίσουμε στὴ ζωὴ μας μὲ τέτοιο πρόγραμμα. Καὶ τότε ἡ γῆ αὐ-τῆ, ἡ ὁποία εἶνε σὰν ἕνα ἠφαίστειο ἔτοιμο νὰ ἐκτραγῆ, θὰ γίνῃ ἕνας ἀληθινὸς **παράδεισος.**

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος